

Тоя-си-чясъ заставалъ Стойко бояджій-ть прѣдъ Бояна и казалъ: „кѣщж-тж на покойный ти отецъ азъ съмьдалъ съ кыріж на Стояна шевачя, кой-то е зель и нивы-ты на исполнцж (съ южереть). Сега ты като си дойде, той всичко ще ти прѣдаде. Нъ ще посѣдишь у дома ми вѣкой и другъ день, доклѣ шевачь-ть си намѣри другж кѣщж. Селскы-ты старѣ мене нарядихж да пазж твоя имоть, та и азъ щж ти прѣдамь смѣткж за всичко.“

Бояджій-ть завель госта на бояджійницж-тж, стотвилъ му добрж вечерж и постлалъ му мекж постелиж. Боянъ го запитвалъ за туй за онуй, що е станжло въ село-то въ негово-то отсутствіе; и така бояджій-ть и жена му имали за много да му отговарять. Така прокарали врѣмя до срѣдънощъ. Боянъ често мѣталъ исподъ вѣжды очи на бояджискж-тж дщериж, коя-то ся зовяла Славка. И нанстинж, чьрны-ты ѝ очи, срамежливый-ть ѝ поглядъ, румяно-то ѝ лице придавали ѝ еднж отличнж красотж и обычливость. Сжщо и на Славкж было драго да гляда Бояна, защо-то и той былъ пригоденъ и твърдѣ пріятенъ момькъ; доста было само да привыкне човѣкъ на неговы-ты страшны вжсы. Поради опрятность-тж и разумны-ты си разговоры той можялъ да пада всякому на сьрдце, като да былъ вѣкой господинъ отъ града. За право Славка оттова ся и свѣшувала да говори съ него; и като ж поглядвалъ, тя не знаела, кждѣ съ очи-тѣ си да убѣгне. При всичко това тя накъ ся наела да му продума двѣ три думы за вжсы-ты.

Боянъ на утрешній день кога дошьлъ за обѣдъ, изгледалъ цю-пригладенъ. Той можялъ да живѣе у бояджій-ть до гдѣ е живъ, защо-то той и съпржга му были гостолюбивви хора, а отъ славкыны-ты очи ясно ся видѣло, да е и тя добра и честна мома. Нъ слѣдъ еднж седмицж Боянъ прѣминялъ въ бащинж-тж си кѣщж, и посвоилъ си и земжж-тж, що му ся падала. Той ималъ пять уврата ливадж и градинж, и пять нивы за ораніе. Па си купилъ и еднж хубавж кравж съ пары-ты, що му былъ прибралъ бояджій-ть отъ кыріи и южереты.

Боянова-та кѣща была ветха и разнебитена. Селянети му дали дрьвие и керемиды, та си поправилъ, измазаль и бѣлосаль цѣлж-тж кѣщж. И всичко това той самичкѣ